

Kho Tàng Kiếm Hiệp
NHAN MÔN QUAN
www.nhanmonquan.com

NGŨ HÀNH SINH KHÁC

Nguyên tác : **Cổ Long**

Tập 1

Hồi 1

Dị Thần Giáo

Một tiếng sấm kèm theo luồng sét trời xé toạt cả bầu trời Dương Châu, liền ngay đó, mưa trút xuống như thác đổ. Bầu trời Dương Châu bỗng chốc trở nên xám xịt trong màn mưa trắng xóa. Những con đường của trấn Dương Châu cũng đột nhiên vắng vẻ đến lạnh lùng. Mưa càng lúc càng nặng hạt và không một ai biết được chừng nào mưa sẽ tạnh. Trong cơn mưa hoàng hôn người ta chỉ còn mỗi việc làm là đóng cửa để tránh những cơn gió giạt mãnh liệt.

Vầng nhật quang chưa kịp chìm xuống chân trời phía tây mà thành Dương Châu lại tịch mịch đến lạnh lùng. Nó hối hả trút bỏ những nét đặc trưng của chốn thị tứ, đô hội mà khoác nhanh vào chiếc áo tĩnh lặng trong cơn mưa hoàng hôn. Sự tĩnh lặng tịch mịch đó thỉnh thoảng lại được phá vỡ bằng những âm thanh sấm động ầm ì, và những luồng sét trời xé toạc không gian.

Mưa chỉ bắt đầu nhẹ hạt khi Dương Châu lên đèn, những dây đèn lồng dung đưa qua lại, chập chờn theo những làn gió đêm giá buốt. Mọi gian nhà đều đã đóng cửa cài then, ngay cả những kỷ lâu nổi tiếng của thành Dương Châu cũng không màng đến chuyện đón khách qua đêm. Thành Dương Châu ví như đang chìm vào giấc ngủ tĩnh lặng.

Nếu thành Dương Châu là đặc trưng của sự tĩnh lặng, thì cách thành Dương Châu năm mươi dặm, trong một khu từng tòng có tên Thượng Uyển Đình, nơi tọa lạc tòa đại tổng đàn Dị Thần Giáo thì hoàn toàn khác hẳn. Những dây đèn lồng treo theo dọc những hành lang dài hun hút, dẫn đến tòa đại sảnh kiến tạo theo đóm mắt đêm canh giữ cho sự tôn nghiêm của chốn thánh địa dị giáo.

Mặc dù mưa vẫn phủ trùm mọi cảnh vật, nhưng trước khoảng sân rộng trên mười mẫu trước tòa đại tổng đàn, những giáo chúng Dị Thần Giáo trong y trang võ phục gọn ghẽ vẫn đứng dầm mưa chứng tỏ kỷ cương của môn qui và sự khắc nghiệt của giáo chủ.

Bên trong tòa đại tổng đàn, giáo chủ Dị Thần Giáo trong trang phục trường y bằng gấm Hàng Châu, ngồi chễm chệ trên chiếc ngai sơn son thếp vàng, dưới chân là tấm đàn hồ. Thần nhân của giáo chủ sáng ngời, biểu lộ một nội lực phi thường tối thượng. Ngồi cạnh giáo chủ Dị Thần Giáo là một nho sinh trạc ngoài ngũ tuần, phong thái nho nhã, đỉnh đạc. Dung diện với những nét nghiêm nghị và uy nghi, nhưng có phần thần bí. Người đó thì trên giang hồ bất cứ ai cũng đều biết, đó chính là Thiết Phiến Ngọa Long Tiên Sinh Gia Cát Thượng Quan.

Ánh mắt của Thiết Phiến Ngọa Long như chìm vào cảnh giới nào đó chứ không thực thụ sống trong cảnh giới thực tại của lão. Dọc theo hai bên trái và phải của Dị Thần Giáo chủ là hai hàng cao thủ thượng thừa của Dị Thần Giáo, được phân chia ngôi bậc theo sắc màu của y phục: trắng, xanh, vàng, đỏ và cuối cùng là những giáo chúng vận hắc y phải đội mũ đứng dầm bên ngoài tòa đại tổng đàn.

Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thượng Quan nhìn sang Dị Thần giáo chủ, từ tốn nói:

- Giáo chủ cho đời lão từ tịnh thất ra đây để chứng kiến điều gì vậy?

Dị Thần giáo chủ Cửu Thiên Nhậm vuốt râu, đáp lại Gia Cát Thượng Quan:

- Hôm nay đúng ngày rằm trăng tròn, theo lệ của bốn giáo là tu chính giáo giới. Do đó bốn tòa mới thỉnh mời tiên sinh ra ngoài này lãm thượng khách thị nhãn.

- Giáo chủ vẫn nghĩ đến một lão nho đình thân đã bị hãm trong tịnh thất ư?

- Bốn tọa không dám cho tiên sinh là tù nhân của bốn giáo. Dù tiên sinh có bị cầm chân, cầm tay nơi tịnh thất thì vẫn là Thiết Phiến Ngọa Long Tiên Sinh Gia Cát Thượng Quan.

Gia Cát Thượng Quan vuốt râu, cười mỉm:

- Lão phu thiết tưởng giáo chủ không cần thiết thị uy quyền lực trước mặt lão phu.

Dị Thần giáo chủ Cửu Thiên Nhậm thoát liếc Gia Cát Thượng Quan bằng ánh mắt bất nhẫn, nhưng rồi từ tốn đáp lời đối phương:

- Bốn tọa nào dám qua mặt mà thông huyền cơ càn khôn, nếu như tiên sinh chỉ giáo thêm thì chẳng khác nào hổ mọc thêm cánh, rồng thêm vuốt, võ lâm mau chóng qui về một lối.

- Thông Thiên Thư và cây thiết phiến, lão phu đã quên bẵng, chẳng biết nó ở đâu.

- Bốn tọa thừa biết tiên sinh sẽ thốt ra câu đó. Nhưng tạm gác chuyện riêng của bốn tọa và tiên sinh qua một bên, mà hãy giao cuộc giáo chứng đên nay.

- Lão phu không biết có hứng thú hay không.

Gia Cát Thượng Quan nhìn lơ đãng ra ngoài cửa chính, thờ ơ nói:

- Đã bao ngày giam mình trong tịnh thất của giáo chủ, lão phu cảm thấy tâm mình rất thanh tịnh và không muốn nhìn cảnh hoạt náo chốn võ lâm.

- Ôi... tiên sinh sao lại nói như vậy ? Nếu tiên sinh không để tâm đến chuyện hoạt náo đó thì hóa ra xem thường bốn tọa quá.

- Lão phu nào dám xem thường Dị Thần giáo chủ. Mạng của lão sống hay chết đều thuộc giáo chủ kia mà.

- Bốn tọa đầu nữ nhần tâm lấy mạng của bậc kỳ tài trong thiên hạ. Một ngày tiên sinh ở tại tịnh thất Di thần Giáo, Cửu Thiên Nhậm phải làm lễ bái tạ trời đất một lần. Tiên sinh ở tại tịnh thất một con trăng, bốn tọa chay tịnh ba ngày.

- Vậy lão phu ở đây đã bao nhiêu rồi?

- Vừa đúng một năm.

- Thế mà lão phu lại nghĩ vừa đúng một ngày. Phàm tâm thanh tịnh, thoát được sự ô trọc, người ta có thể quên cả thời gian đang trôi qua với chính cuộc đời mình.

- Tiên sinh nghiệm ra điều đó trong tịnh thất của bốn tọa?

- Lão phu cũng chẳng biết ở chỗ nào nữa.

Di Thần giáo chủ vuốt râu cười mỉm. Lão nhìn lại bốn giáo đồ đứng bên dưới, rồi khẽ giơ tay ra hiệu.

Hai bàn chông nhọn hoắt được khiêng ra đặt ngay giữa tòa đại tổng đàn.

Di thần giáo chủ với tay qua một bên rút tấm lịnh bài màu vàng ghim lên chiếc kệ trước mặt.

Liên ngay sau động tác của Di Thần giáo chủ Cửu Thiên Nhậm, hai gã đại cao thủ thuộc nhóm huỳnh y băng ra. Cả hai lướt mình băng lên hai bàn chông. Mặc dù đứng trên mũi chông nhọn hoắt được bọc sắt nhưng tấn trụ của hai người đó thật vững vàng.

Hai gã đó đối mặt nhìn thẳng vào nhau. Ánh mắt của họ toát sát khí hùng hực, mặc dù cả hai cùng một nhóm huỳnh y sứ giả.

Một tiếng cồng được gióng lên.

Coong...

Tiếng "coong" vừa dứt thì hai gã cao thủ thuộc nhóm huỳnh y đồng loạt điểm mũi giày đập nhẹ lên đầu chông lướt đến nhập thẳng vào nhau, cả hai cùng một động tác vỗ chưởng sấm sét bổ thẳng vào nhau.

Phàm một cuộc giao thủ có người công, kẻ tránh, nhưng đây là cuộc giảo chứng và như đã có quy ước, cả hai đối thủ không được tránh né mà phải cùng đón thẳng vào nhau, đỡ thẳng, chỉ phân biệt hơn thua trong một thức, một chưởng bằng chính nội lực của bản thân.

Sự phân định kia sẽ xảy ra ngay sau lần đối chưởng của hai người. Cả hai nhập thẳng vào nhau, đôi song thủ của họ dính khít lại để biến thành một cuộc đấu nội lực.

Cả hai đối thủ vừa biến cuộc giảo chứng thành cuộc đấu nội lực, thân pháp họ từ từ hạ xuống bàn chông. Mặc dù đấu nhưng cả hai đều phải phân chia đấu lực để giữ

thân mình khỏi bị xuyên qua đế giày. Họ không sợ đối phương nhưng lại sợ những mũi chông nhọn chết người bên dưới.

Cả hai bắt đầu toát mồ hôi ướt đầm mặt.

Một người thét lên một tiếng:

- A...

Y gia tăng công lực, cùng lúc mũi chông xuyên qua đế giày.

Người bên kia bị đối phương dồn nội lực buộc phải gia tăng khí lực của mình.

Cả hai đều rơi vào cảnh giới thập tử nhất sinh.

Hai gã cao thủ huỳnh y tợ hai cây chuối bị dộng thẳng xuống bàn chông bởi chính khí lực tập kích của nhau.

Cả hai đều cùng rơi vào một cái chết giống hệt nhau. Họ vấy vùng trong bàn chông như con cá bị xuyên qua mình, miệng gào thét những tiếng kêu khủng khiếp.

Dị Thần giáo chủ Cửu Thiên Nhậm quay sang nói với Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Thượng Quan:

- Hai người này chưa tụ thành cảnh giới tuyệt đỉnh của Mai Hoa Thung

Gia Cát Thượng Quan đáp lời:

- Cái số của họ phải chết như vậy. Tự họ tìm đến một cái chết theo định số của mình.

- Không phải theo qui ước của cuộc giảo chứng ư?

- Tất cả qui ước, môn lệ đều do giáo chủ đặt ra, những người kia tự đem mạng mình giao cho thứ qui lệ khắc nghiệt của giáo chủ.

- Họ đã là giáo đồ của Dị Thần Giáo thì không thể khống chế lại quy lệ mà bổn tọa đã đặt ra. Dị Thần Giáo không chấp nhận những giáo đồ tham sống sợ chết. Tất cả đều phải tiến lên vì giáo giới của mình.

Gia Cát Thượng Quan nhặt nhổ đáp lời Dị Thần giáo chủ:

- Bất cứ sự độc đoán nào cũng đều được kết thúc bằng chính kết quả của sự độc đoán đó. Qui ước của giáo chủ nhưng còn có qui luật của càn khôn.

Cửu Thiên Nhậm lườm Thiết Phiến Ngọa Long, rồi nhìn lại bọn giáo đồ, vô hình chung, không biết nghĩ gì, lão bất giác buông một tiếng thở dài.

Lia ánh mắt hừng hực lướt qua chúng giáo đồ một lượt, Dị Thần giáo chủ mới nhìn lại Gia Cát Thượng Quan, từ tốn nói:

- Vị theo lời tiên tri của tiên sinh, bổn tọa sẽ cho ngừng cuộc giảo chứng vô công mà chuyển qua phần chính của cuộc tế lễ hôm nay.

Y thần bí nhìn lại chúng giáo đồ, trang trọng nói gần từng tiếng một:

- Lễ cầu thiên Di Thần bốn giáo.

Gã thủ cồng vỗ liên hồi ba tiếng nghe thật chát chúa.

Coong... Coong.... Coong...

Tiếng cồng phát ra nghe thật là lạnh lẽo và rùng rợn. Cùng với tiếng cồng đó, những tiếng rè rè phát ra và mặt sàn tòa đại tổng đàn từ từ tách ra lộ một đền thờ nguy nga bên dưới.

Pho tượng Di Thần chỉ mới thoát nhìn qua cũng có thần uy khiến người ta phải hồn phiêu phách lạc. Một pho tượng quý dạ xoa được chế tác từ hắc thạch, cao trên mười bộ, trong tư thế ngồi, hai tay đặt lên hai bắp chân. Hai hốc mắt được đính hai viên ngọc dạ huyết châu tỏa ánh sáng đỏ ối. Dưới phần hạ đẳng của pho tượng Di Thần là đầu con mãng xà nhe nanh trông vô cùng hung tợn, nhưng nét hung tợn của mãng xà cũng chỉ để thêm vẻ đáng ác cùng của khuôn mặt Di Thần.

Phía trước pho tượng Di Thần là chiếc lư hương đang nghi ngút hương trầm. Đứng hầu hai bên tượng Di Thần là hai hàng cung nữ trên hai mươi người. Tất cả đều vận cùng một bộ cánh xiêm y bằng lụa trắng mỏng tanh, mà ánh sáng từ cây đuốc dính trên vách có thể chiếu qua lớp lụa mỏng đó để điểm tô những đường nét mỹ tuyệt của tạo hóa.

Không gian của tòa đại tổng đàn bất giác trở nên trang trọng và vô cùng thần bí. Bọn giáo đồ đồng loạt quỳ mọp, úp mặt xuống đất để bày tỏ sự sùng kính tột cùng. Trông khi bọn giáo đồ tỏ sự sùng bái đối với pho tượng Di Thần thì Thiết Phiến Ngọa Long lại buông tiếng thở ra, rồi điểm thần nhãn quan sát pho tượng đó.

Di Thần giáo chủ trộm liếc nhìn qua Gia Cát Thượng Quan rồi từ từ đứng lên rời chiếc ngai, đỉnh đạc bước lần về phía những bậc tam cấp dẫn xuống pho tượng Di Thần.

Sau khi đã đến trước pho tượng Di Thần, Di Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm kính cẩn xá ba cái, rồi mới lấy chiếc kim mao, đính vô số hạt minh châu đặt trên tay pho tượng đội lên đầu. Giờ đây Di Thần giáo chủ trông tựa như một pháp sư thì đúng hơn. Lão giang rộng hai tay, cao giọng nói:

- Hỡi bốn nhân sư của bốn giáo. Tất cả giáo chúng xin dâng lên người lễ vật thiêng liêng mà giáo chúng đã dày công tìm kiếm. Xin bốn sư hãy thụ nhậm mà ban phát cho giáo chúng Di Thần sự phát dương quang đại. Di Thần Giáo sẽ trở thành thiên trụ của võ lâm Trung Nguyên.

Nói xong câu đó, Di Thần giáo chủ lẩm nhẩm đọc như khấn điều gì đó. Đến lúc này thần sắc của Di Thần giáo chủ trông thật là kỳ lạ và thần bí.

Y đọc xong rồi quay nhìn lại. Ánh mắt của Di Thần giáo chủ vốn đã sáng, giờ như sáng hơn và như có ý định chiếu thần nhãn đóng đinh vào mặt Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thượng Quan.

Quan sát Di Thần giáo chủ mà những tướng lão muốn thần uy từ nhãn quang vừa mới hấp thụ quyền năng từ pho tượng Di Thần để khống chế quyền uy của Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thượng Quan. Trước ánh mắt hùng hực, bộc lộ quyền năng sát khí của một vị giáo chủ, Gia Cát Thượng Quan tiên sinh vẫn đáp lại bằng ánh mắt thật ôn dịu nhưng không thiếu vẻ lạnh lùng.

Hai người vô tình, hay hữu ý khi đối nhãn với nhau ?

Mặc dù sinh mạng đang nằm trong tay Di Thần giáo chủ nhưng Thiết Phiến Ngọa Long rất dũng dũng trước uy vũ thần nhãn của đối phương.

Một khoảng thời gian vừa ngội một chung trà trôi qua, Di Thần giáo chủ Cửu Thiên Nhậm mới cao giọng phán:

- Tế thần.

Tiếng phán truyền của lão phát ra kéo dài như một lời xướng từ cõi u linh a tỳ.

Một cánh cửa bên hông pho tượng Di Thần Giáo được mở ra. Hai nàng cung nữ vận xiêm y dẫn ra một trung phụ có nhan sắc tuyệt trần. Trung phụ chỉ khoác hờ một tấm lụa mỏng qua hai bờ vai phủ che những phần kín của cơ thể, nhưng vẫn chứa một phần khác lộ ra ngoài biểu tượng một vẻ gợi cảm của trang giai nhân tuyệt sắc.

Dung diện của trung nhân thật kỳ lạ, vẻ mặt của những người bị tước mất thần trí và sống trong cảnh giới không thực. Sự xuất hiện của trung phụ khiến sắc diện của Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thượng Quan thoát danh lại.

Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh buột miệng nói nhảm:

- Di Hoa cung chủ Mộng Thiên Kiều.

Cùng với lời nói đó, Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh toan đứng lên, nhưng rồi chạm vào ánh mắt của Di Thần giáo chủ, người bỏ ngay ý định đó mà lần tay bấm đốt đoán mệnh.

Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh buông một tiếng thở dài, nhìn Di Hoa cung chủ Mộng Thiên Kiều.

Trong khi Gia Cát Thượng Quan bấm đốt đoán thì Di thần giáo chủ lại khẽ điểm một nụ cười mỉm đầy ẩn ý.

Hai ả cung nữ dẫn Di Hoa cung chủ đến trước pho tượng Di Thần, rồi lui bước nhập vào hai hàng cung nữ đứng hầu.

Cửu Thiên Nhậm bước đến trước mặt Mộng Thiên Kiều.

Y đồng dặc nói lớn cứ như chủ định để cho Gia Cát Thượng Quan phải nghe:

- Di Hoa cung chủ Mộng phu nhân có đồng ý dâng thể xác và trái tim của người cho bốn nhân sư Dị Thần không?

Mộng Thiên Kiều ngây ngô rồi khẽ gật đầu. Nàng lí nhí nói như đang niệm chú cầu kinh:

- Dị Thần bốn nhân sư... Dị Thần bốn nhân sư... Dị Thần bốn nhân sư...

Cửu Thiên Nhậm đưa hai tay đến trước mặt Mộng Thiên Kiều như làm bùa chú và ban phát ơn huệ rồi trang trọng nói:

- Từ bỏ cảnh giới này, Mộng phu nhân có nghĩ mình sẽ phát dương quang đại trong cảnh giới khác?

Mộng Thiên Kiều lại gật đầu. Hai tay nàng giang rộng cứ như một giáo đồ sùng kính nhất mong mỗi được dâng hiến thể xác cho pho tượng Dị Thần kia.

Cửu Thiên Nhậm lại hỏi:

- Mộng phu nhân không hối tiếc?

- Không hối tiếc.

- Mộng phu nhân dâng thể xác mình cho nhân sư Dị Thần bằng tất cả sự thành tâm, thành kính?

- Thành tâm, thành kính.

Dị Thần giáo chủ nhìn lại pho tượng Dị Thần, cao giọng đĩnh dặc nói từng tiếng một:

- Khởi bả bốn nhân sư, xin người thu nhận thân xác tục nữ Mộng Thiên Kiều trong sự thành kính của chúng giáo đồ Dị Thần.

Liền sau lời nói của Cửu Thiên Nhậm, thì từ miệng con mãng xà bằng đá tạc ngay bụng pho tượng phát ra những âm thanh u u nghe thật là rùng rợn. Ngay sau những âm thanh u u đó, một ngọn lửa xanh lè phát ra chói sáng cả tòa tổng đàn Dị Thần Giáo. Cảnh tượng thật thần kỳ và ma quái.

Bọn giáo đồ đồng loạt xướng lên:

- Dị Thần hiển linh... Dị Thần hiển linh.

Cùng với những tiếng xướng đó, hai tay liên tục vỗ xuống sàn. Tất cả giáo chúng Dị Thần tưởng như cuồng dại hẳn lên.

Trong khi bọn giáo đồ Dị Thần Giáo không ngừng xướng, không ngừng đập tay xuống sàn biểu lộ sự sùng bái của mình đối với bốn nhân sư Dị Thần bằng hắc thạch thì với Di Hoa cung chủ Mộng Thiên Kiều, hữu thủ của lão giáo chủ từ từ vươn ra rồi đặt

nhẹ lên bờ vai phải của Mộng Thiên Kiều. Ánh mắt của Di Thần giáo chủ đóng đinh vào mặt Mộng Thiên Kiều và bằng một động tác dứt khoát, Di Thần giáo chủ gạt miếng lụa khoác hở trên cơ thể vị cung chủ Di Hoa Cung.

Thân pháp tuyệt mỹ của Mộng Thiên Kiều lộ ra tất cả trước mắt Di thần giáo chủ. Mặc dù lỏa thể đứng trước bao nhiêu con mắt của bọn giáo đồ Di Thần Giáo nhưng Mộng Thiên Kiều không một chút e thẹn, mà cứ dờ dẩn hướng tia nhìn về phía pho tượng. Không biết thần thức của nàng có còn hay không, chỉ thấy hiện tại Mộng Thiên Kiều nhất tâm đối phó với pho tượng hắc thạch Di Thần.

Một lần nữa hữu thủ của Di Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm lại vươn ra, từ từ đặt vào vùng đại huyệt chấn tâm của Di Hoa cung chủ Mộng Thiên Kiều.

Lão điểm một nụ cười, rồi bất thành linh quay nhìn lại Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Thượng Quan.

Lần này Gia Cát Thượng Quan không còn kềm chế được nữa mà bật đứng lên, thét lớn:

- Đứng...

Tiếng "đứng" còn chưa tan trên hai vành môi của Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh thì trảo công của Di Thần giáo chủ đã xuyên qua lớp da trắng mịn như bông bưởi của Mộng Thiên Kiều. Khi lão rút tay lại, trái tim đỏ ối của Di Hoa cung chủ đã nằm gọn trong tay Cừu Thiên Nhậm.

Lão đưa thẳng tay qua khỏi đầu, trịnh trọng nói:

- Khởi bẩm bốn nhân sư Di Thần, đây là trái tim thuần khiết của chúng giáo đồ dâng tặng lên người.

Mặc dù bị moi tim, nhưng Mộng Thiên Kiều vẫn đứng trơ trơ, miệng không dừng lẩm nhẩm:

- Di Thần bốn nhân sư... Di Thần bốn nhân sư.

Hai ả cung nữ khi này bước ra dìu nàng bước thẳng đến chiếc lưới măng xà, đặt nàng nằm trên đó.

Bọn giáo đồ không ngừng xướng cầu kinh:

- Bốn nhân sư hiển linh... Bốn nhân sư hiển linh.

Chiếc lưới rần từ từ rút vào trong đem cả thân pháp không còn cảm giác của Mộng Thiên Kiều. Khi miệng măng xà ngậm lại thì trái tim trên tay Cừu Thiên Nhậm cũng thành linh bốc cháy.

Cừu Thiên Nhậm lia mắt nhìn qua chúng giáo đồ, trịnh trọng nói:

- Bốn nhân sư Di Thần đã thụ nạp tế vật thuần khiết của chúng giáo đồ. Bốn nhân sư sẽ ban phát ân huệ và quyền năng tối thượng cho Di Thần Giáo để chúng giáo đồ phát dương quang đại trong cảnh giới này.

Chúng giáo đồ đồng loạt đập tay, xướng lên lồng lộng:

- Bốn nhân sư hiển linh... Bốn nhân sư hiển linh.

Chờ cho không gian hoàn toàn lắng dịu lại, Di Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm mới gỡ kim mao đặt vào tay pho tượng Di Thần, rồi thông dong bước trở lên.

Khi y yên vị trên chiếc ngai thì sàn tổng đàn khép trở lại, che mất đại đường cúng tế bên dưới.

Bọn giáo chúng hướng về Di Thần giáo chủ, hành đại lễ cùng xướng lên.

- Giáo chủ tối thượng.

Trong khi bọn giáo chúng tỏ sự sùng bái đối với giáo chủ thì Cừu Thiên Nhậm nhìn sang Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Thượng Quan, khẽ nói:

- Sẽ còn rất nhiều những cuộc tế thần như thế này nữa, nếu tiên sinh không trao cho bổn tọa Thông Thiên Thư .

- Lão phu đã biết Di Hoa cung chủ Mộng Thiên Kiều phải chịu hậu vận này, mất tim và mất cả xác. Càn khôn quả là khắc nghiệt đối với con người.

Cừu Thiên Nhậm nheo mày:

- Tiên sinh đoán được, vậy sao hốt hoảng khi bổn tọa lấy trái tim thuần khiết của Di Hoa cung chủ?

- Cài lại định số thật là khó.

- Nếu có Thông Thiên Thư , bổn tọa sẽ đảo lộn càn khôn.

Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thượng Quan từ từ đứng lên, nhìn Di Thần giáo chủ:

- Giáo chủ đi ra ngoài với lão phu.

Gia Cát Thượng Quan vừa nói vừa đi thẳng về phía cửa đại tổng đàn. Cừu Thiên Nhậm cũng rảo bước theo bên cạnh. Bọn giáo chúng đứng bên ngoài đại tổng đàn vừa thấy Cừu Thiên Nhậm thì đồng loạt quỳ mọp xuống bất kể nước đọng ngay dưới chân mình.

Thiết Phiến Ngọa Long nhìn lên trời. Lão trang trọng nói:

- Con người hấp thụ tinh túy của ngũ hành trong trời đất mà thành cái tâm của họ. Nhưng cái tâm đó dù có cao vọng hay độc đoán muốn cải hoàn ngũ hành vẫn không thoát ly khỏi việc phạm vào ngũ hành

Gia Cát Thượng Quan nhìn trời rồi quay lại Dị Thần giáo chủ Cửu Thiên Nhậm.

Thấy Gia Cát Thượng Quan nhìn mình bằng ánh mắt của một tiên sư, Cửu Thiên Nhậm buột miệng hỏi:

- Tiên sinh đã thấy gì trong sự chuyển hóa của càn khôn?

Gia Cát Thượng Quan cười mỉm, từ tốn nói như ngâm:

“ Ai nắm được Lường Thiên Xích

Sẽ đo lường mọi thứ cổ kim trong và ngoài

Tìm hiểu việc sống chết và được mất

Nắm rõ mọi thứ hiện tại và tương lai “

Đôi chân mày rộng của Cửu Thiên Nhậm cau hằn lại sau câu nói của Gia Cát Thượng Quan. Y ngáp ngừng một lúc rồi hỏi:

- Ý của tiên sinh như thế nào?

- Sẽ có một người am tường thiên căn. Lúc bấy giờ sao tượng của giáo chủ sẽ biến mất. Chuyển hóa càn khôn định như vậy rồi, dù pho tượng Dị Thần hắc thạch kia có quyền năng cũng không thể cải được sự chuyển hóa đó.

Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thượng Quan nói xong liền ôm quyền xá Dị Thần giáo chủ:

- Lão phu được phép trở về tịnh thất của mình chứ?

- Lão tiên sinh có thể cho bốn tọa biết ai là người am tường thiên căn?

- Thiên cơ bất khả lộ. Cáo từ!

Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh trở bộ, bình thản trở về gian tịnh thất của mình, mặc nhiên không màng đến vị Dị Thần giáo chủ đầy quyền uy, có thể vung tay một cái là lấy mạng lão như như lấy đồ vật trong túi áo.

Cửu Thiên Nhậm nhìn theo sau lưng Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh cho đến khi thân ảnh của lão mất hút vào màn đêm, y mới lẩm nhẩm nói:

- Gia Cát Thượng Quan... Bốn tọa có thể biến lão thành rồng ngủ vĩnh viễn trong cảnh giới này, một khi biết được người am hiểu được Thông Thiên Thư.

--- 000 ---